

Šogad, atgriežoties skolā, uz jautājumu „Ko darījāt vasarā?”, nebija ar nožēlu jāpieņem, ka ikdienu nav atšķīrusies no lielākās daļas klasesbiedru, bet gan bija ko teikt, tik daudz, ka nevar pagūt izstāstīt. Tāpēc pēdējā reizē, kad kāds skolotājs mums to jautāja, mana atbilde jau tika samazināta līdz minimumam: „Lieliski”. Turpmāk es ļoti vēlos dalīties ar to, ko šis viens vārds sevī ir ietvēris.

Pavasaris kā jau pavasaris - nogurums ņem virsroku, mājasdarbi aizvien biežāk tiek aizmirsti uz galda un vasaras gaidas jauc prātu kā karuselī. Mēs ar Kārli jau zinājām, kas mūs gaida vasarā. Skola, precīzāk, skolotāji, mūs izvirzīja (vēl jo projām nesaprotu par kādiem nopelniem un kam lai pasakos) kā divus Latvijas pārstāvjus starptautiskajā jauniešu nometnē Bad Homburgā, Vācijā. Nometne tapusi ar Rotary kluba atbalstu un piedalīšanos tajā jau tagad drošvien var saukt par tradīciju, 2013.gadā Latviju un mūsu skolu tajā pārstāvēja Una Eglīte un Ludvigs Lielauss. Abi latvieši bija atstājuši tik labu iespaidu uz vāciešiem, ka viņi nolēma pieklājīgos un atvērtos ziemeļniekus aicināt vēlreiz.

Augustā, iepazīnušies ar mūsu abām pāriniecēm, 1.ģimnāzijas skolniecēm Martu un Madaru, ar kurām vēlāk kļuvām par patiešām labiem draugiem, bijām ceļa jūtīs uz Vāciju, atpopties Frankfurtes lidostā vieni, bez vecākiem, lielā neziņā, kas mūs sagaida. Uz pēdējā brīdī paķertām lapiņām bijām uzskricelējuši viesģimeņu adreses un telefona numurus, kuri, kā izrādās, noderēja. Pēc stundas jau bijām katrs savā mājā Bad Homburgā, Frankfurtes piepilsētā, kas zināma kā „veiksmīgo Jaužu” apkārtnē. Mana situācija bija visneparastākā – vienas nedēļas laikā paspēju iedzīvoties veselās trijās viesģimenēs, no katras atvadoties kā no jauna ik pārdienu un čemodānu tā īsti arī neizkravājot, dzīvoju no dienas dienā. Programma, piepildīta ar vācu valodas kursiem, pilsētu apskatēm, Rotary svinīgajiem vakariem, lika dažbrīd aizmirst par laiku, atpopties katru nakti savā gultā un saprotot, ka ikdienas iespāidi ir bijuši tik piepildīti, ka aizmigt nevari ar gribēšanu.

Vislielākās dāvanas, manuprāt, no šī brauciena ir veselas trīs:

1. Mums bija fantastiska iespēja veselu nedēļu būt vācvalodīgā vidē, atrast kopīgu valodu ar cilvēkiem, mācīties atrast īstos vārdus. Vācu valodas kursi bija ļoti vērtīgs papildinājums un varu teikt, ka, dzirdot katrā ģimenē teikumu: „Paula, dein Deutsch ist doch super gut!” bija ļoti motivējoši atbrīvoties un nepieļaut to, ka dažas kļūdas ir par iemeslu tam, lai kautrētos runāt.

2. Ceļojums! Iespēja redzēt, dzirdēt un sajūst, staigāt Frankfurtē, vakarā peldēt Bad Homburgas baseinā un vēl dienu vēlāk baudīt piedzīvojumus vēsturiskajā Zālburgā.

3. Kontakti - visu veidu! Sākot no ietekmīgiem Vācijas uzņēmējiem, ārstiem, arhitektiem, līdz 12 mūsu nometnes draugiem no visas Eiropas! Tagad mums ir, kur nakšņot Horvātijā, priecāties Francijā, kompānija, ar ko slēpot Šveicē, istabas biedri Čehijā. Vācijā - vieta, kur mūs gaida atgriežamies.

Noslēgumā vēlos teikt Jums, RVVĢ skolēni, ka uzņēmība un centība patiešām attaisnojās. Mācieties visu, ko jums sniedz un kāds to noteikti pamanīs!

Stāstījumu veidoju no sava, Paulas, skatupunkta, bet zinu, ka Kārlis man noteikti piekritīs!

Vācijā viesojās Paula Veidenbauma un Kārlis Blūms, 11.a klase

